

DAVID
SWINSON

DRUHÁ DÍVKKA

*Jakmile se dostanete do světa bývalého policisty
Frankieho Marra, nikdy nebudete chtít odejít.
Opravdu silný a skvěle napsaný příběh. Druhá
dívkka boduje na celé čáře.*

Jeffery Deaver
autor světových bestsellerů

Druhá dívka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

David Swinson
Druhá dívka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Druhá dívka

David Swinson

 CIPRESS

Mé ženě Catherine a dceři Vivienne

„Nezapomínej na to, jaké máš štěstí. Člověk, který zapomene být vděčný, život zaspal.“

Robert Louis Stevenson

„To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila.“

Jan, kapitola první, verš pátý

ČÁST PRVNÍ

Jedna

Ten polorozpadlej domek na Kenyon Street pozoruju už asi osm dní. Dýl jsem ještě žádněj cíl nesledoval. Bude to stát za to. Do stanu to, co chci.

Bůh ví, že už to potřebuju.

Bydlí tam aspoň pět Salvadorců. Jsou to malý ryby, ale chovaj se jako tvrdáci, jako králové Šestnácté a Parku. Dýlujou hlavně trávu, crack a heroin, ale poslední dobou začli kšeftovat i s kokainem. Ten mě taky zajímá nejvíc. Je čím dál těžší dobrej koks sehnat. Většina feťáků preferuje crack nebo heroin. Pak je tu ještě andělskej prach, ale to už je úplně jiný svinstvo. Před několika lety zas přišel do módy. Děcka si vykračujou po ulici a hulí jakoby nic, jako by to byly obyčejný cigarety. Mí Salvadorci se od toho svinstva drží pěkně daleko. Znaj ale někoho, kdo na tom solidně vydělává.

Cordella Holma.

Cordella znám ještě z doby, kdy jsem dělal na protidrogovým. Je jedním z největších distributorů ve čtvrti Adams Morgan, protože jeho lidi dýlujou skoro na každým rohu jižně od Columbia Road. Šestnáctá a Park leží o něco severnějš. Když jsem Cordella s těma Salvadorcema zahlídnul, hned mi bylo jasný, že mluví o obchodu, že se Cordell snaží „rozšířit svý obzory“. Je možný, že se zaplet s jedním z větších latino gangů, který oblast mezi Columbia a Park Road kontrolujou.

Nejsem si úplně jistej, jestli mí Salvadorci do některýho z těch gangů patří, nebo jestli jsou to sirotci, který Cordell adoptoval. Je

mi to upřímně fuk. Jediný, co mě zajímá, je, že Cordell kšeftuje s kokainem. Konečně mám šanci se k nějakému dostat.

Jako každé den, kdy je sleduju, kolem desátý vyjdou ze dveří a nasednou do naleštěný čtyřdvéřový toyoty s chromovanými poklicema, nablejskaným červeným spojlerem a zatemněnými okna. Ze zpětného zrcátka visí malá salvadorská vlaječka orámovaná zlatou stužkou.

Jako každé den míří na západ, k Šestnáctý a Parku. Sledoval jsem je dost často, abych věděl, že zaparkujou na místě, který jim hlídá jeden malej latino kluk. Nemůže mu bejt víc než dvanáct, možná čtrnáct. Snaží se mezi ně dostat a vypracovat se k něčemu lepšímu. Víím taky, že ten, co řídí – je z nich nejstarší a vlasy nosí napomádovaný jak Danny Zuko –, zůstane u auta. Ostatní se ve dvojicích vydaj na křižovatku mezi Šestnáctou a Čtrnáctou, aby pokryli celou oblast.

Ten napomádovanej týpek se stará o zásoby. Schovává je ve zmučlaným pytlíku od čipsů, kterej nacpe mezi zadní kolo a obrubník, jako by to byly odpadky. V levý ponožce má zastrčenou tlustou roličku peněz. Když jim po několika hodinách začne docházet matroš, jinej z nich – ten, co vždycky nosí vytahanej basketbalovej dres Wizards a černý tenisky Jordan Super Fly – se vrátí pro auto a zajede na Kenyon Street pro novou várku.

Tou dobou už bych měl bejt dávno pryč. Moc dobře ale víím, co všechno se může posrat. Může to bejt cokoli. Třeba Zuko zaskóruje a přivede si ji domů. Třeba jim půjdou kšefty a budou potřebovat doplnit matroš dřív než obvykle. Nikdy nevíte, co se stane. Můžete se jen připravit. Já připravenej jsem. Zároveň se snažím minimalizovat riziko: Nebudu vevnitř dýl než patnáct minut. Divili byste se, co zkušenej vyšetřovatel jako já dokáže za patnáct minut najít.

Ti hoši si vykračujou po ulicích, jako by jim to tam patřilo. Ani průměrnej polda by neměl problém přijít na to, v čem jedou. Nikdo

se ale nesnaží. Na Třetím chyběj lidi. Na všech okrscích chyběj lidi. Ti chytří na to kašlou a hledaj si práci jinde. Ti zkušený pomalu odcházej do důchodu. Těch několik, který tam zůstali, velitel stahuje od normální práce a přiděluje jim jednu hovadinu za druhou. Pokaždé to má nějakou nóbl zkratku. A když s těma blbostma skončej, už nemaj energii na to, aby se zajímali, co se na ulicích děje. Nebo je jim to prostě jedno. Říkám to nerad, většinu z nich mám rád. To, že jsou přepracovaný a otupělí, mi ale dost pomáhá.

Když ti Salvadorci odjedou, ještě deset minut zůstanu na místě. Když z toho mám dobrej pocit, vystoupím z auta, obleču si sako a utáhnu si kravatu. Přes rameno si přehodím skoro prázdněj batoh. Je v něm jen trocha věcí, který by se mi vevnitř mohly hodit: malá baterka, taser, páčidlo, šroubovák, kleště, malej nožík, pár stahovacích pásků a náhradní pouta. Rozhlídnu se na obě strany a přejdu přes cestu. K jejich domku je to asi půl bloku. Vykračuju si, jako bych sem patřil.

Dva

Těch pár stromů, který v týhle čtvrti ještě přežívaj, je už skoro bez listí. Před jejich domkem stojí jeden z těch nejvyšších, starej dub s kořenama, který se plazí po zemi jako tlustý, revmatický prsty. Na chodnících a příjezdových cestách se hromadí opadaný listí, který mi skřípe pod nohama.

Vykračuju si, jako bych sem patřil. Proč bych se měl snažit chodit tiše? To by nesedělo, nebylo by to přirozený. Nejvíc záleží na tom, jak vypadám, jak jsem oblečenej a jaký mám držení těla. Za ty roky ve službě se vám to dostane pod kůži – a já se to naučil dobře. Musíte vypadat autoritativně, na zbytku až tak nezáleží.

V rohu verandy se válí prázdná flaška od tequilly, plechovky od energetáků, vajgly cigaret a pomačkaný červený kelímky. U stěny jsou složený dvě plastový židle. Bezpečnostní bránu maj z hliníku, vchodový dveře jsou dřevěný. Je na nich jen jeden ubohej řetízek, stejně starej jako ten dům. Člověk by si myslel, že vzhledem k tomu, v čem jedou, budou mít dost rozumu a investujou do pořádnějch ocelovejch dveří a bezpečnostního rámu. Možná si až moc věří. Brzo zjistí, že to byla chyba.

Z přední kapsy kalhot si vytáhnu latexový rukavice a nasadím si je. Párkrát zazvoním na zvonek. Přes dveře slyším, jak tlumeně cinká. Chvilku počkám a zazvoním znova. Všude je ticho, žádný kroky, žádný štěkání. Nikdy jsem je se psem neviděl, tak jsem ani žádnýho nečekal.

Ohlídnu se a zkontroluju okolí. Sundám si batoh, z jedný z kapes vytáhnu šroubovák a vrazím ho mezi futra a zarážku toho řetízku. Stačí jen pár úderů a povolí. Znova se rozhlídnu, vypáčím dveře a protáhnu se dovnitř. Chci za sebou zabouchnout, ale ty zkurvený dveře teď nedovíraj. V chodbě se válí teniska, tak ji zapru proti nim, aby zůstaly přivřeny. Odhrnu si sako a z pouzdra u pasu vytáhnu svýho glocka.

Vevnitř to smrdí potem a zvětralým levným chlastem. Byl jsem ale i na hoších místech. Na podlaze se válí spousta bot, na dvou špinavých pohovkách jsou poházený ještě špinavější trička, všude kolem jsou prázdný flašky od chlastu a popelníky jsou přeplněný cigaretovejma vajglama. Na špinavým stolku u stěny ale stojí fungl nová televize.

Nezáleží na tom, jak dlouho nějaký objekt sledujete. Jestli nemáte rentgenový vidění, nikdy nevíte, co vás vevnitř čeká. Naštěstí je to malej domek, tak musím vyčistit jen pár místností. Není tu sklep. To, co hledám, nejspíš bude v některý z ložnic nahore. Tipuju, že ten napomádovanej Zuko bude mít zásoby pěkně pod kontrolou. Až si budu jistej, že tu nikdo není, prohledám hlavně ten pokoj, kterej je nejspíš jeho.

V kuchyni je hromada krabic od pizzy a další flašky od piva a tvrdýho alkoholu. U zadních dveří se válí nějaký náradí, cirkulárka, vrtačky, řezačka a tak. Nevypadá to, že moc často vaří. Na lince je pár skoro plnejch flašek tequilly. Až zkontroluju první patro, prohledám to tu pořádně.

Schodiště je dřevěný a rozvrzaný. Zábradlí sotva drží. Glocka mám nachystanýho a oběma rukama ho pevně držím. Nahore je úzká chodba s dřevěnou podlahou. Přímo naproti schodům jsou otevřený dveře, kterej vedou do jedný z ložnic. Další dvě jsou kousek dál, oddělený koupelnou. Naproti ní jsou pootvěřený dveře do malý šatny.

Rychle vyčistím všechny místnosti kromě hlavní ložnice, která je nejspíš za těma zavřenýma dveřma. Až vyčistím i tu, všechno to tu znova prohledám. Ta největší ložnice je nejspíš Zukova. Rozrazím dveře. Na oknech visí zatemňovací závěsy a u stěny je přiřazená velká postel. Na podlaze se válí fotbalovej míč, nějaký špinavý oblečení a černej odpadkovej pytel s dalším špinavým oblečením. Nad postelí visí obraz Krista s očima obrácenýma k nebi. Ostatní zdi pokrývá graffiti, jako by trénovali svý umění. Je tam malá šatna a další zavřený dveře s kovovou západkou. Mám rád dveře se západkama.

Odhrnu závěs, abych se mohl podívat ven. Přímo přede mnou je ten starej dub. O kousek dál je na druhý straně ulice zaparkovaný moje volvo a ty stejný auta, který tam byly i předtím. Po chodníku se prochází starší černoch.

Za těma dveřma se západkou musí bejt koupelna. Je to logická skrýš, musím to tam prohledat jako první. Postavím se bokem k těm dveřím a přitisknu na ně ucho. Slyším chřestění řetězu nebo něco podobnýho. Možná jsem se s tím psem spletl. Poslední, co chci, je, aby na mě vyskočil podvyživenej pitbull. Za celou dobu, kdy to tu sleduju, jsem žádnýho neviděl. Někdy je ale drží zavřený vevnitř, aby jim hlídali zásoby. Psi, který jsou takhle zavřený, bejvaj ještě zákeřnější. Jestli je to pes, může si myslet, že jsem jeho pán. Až urazím tu západku, bude vědět, že to tak není. Psů se nebojím, ale to neznamená, že teď chci mít jednoho na krku. Znova k těm dveřím přitisknu ucho. Teď už neslyším vůbec nic, ani tichý vrčení. Jestli je to pes, doufám, že je za mřížema.

Batoh položím na zem, pistol si dám do pravý ruky a z batohu vytáhnu páčidlo, jím můžu otevřít dveře a dát tomu psovi pořádnou lekci. Nechci tu potvoru zastřelit. Nadělalo by to bordel a přilákalo pozornost. Vráťm glocka do pouzdra, zarazím páčidlo pod tu západku a škusnu s ním. Šrouby vyletěj ven a dveře povolí. Západka i se zámkem spadne na podlahu.

Chytnu páčidlo oběma rukama, aby bylo jasný, že to myslím vážně. Na chvílku se zarazím a poslouchám. Je ticho. Pes by už reagoval. Možná. S některějma potvorama, který krmí steroidama, nikdy nevíte. Pomalu otevřu dveře do koupelny a trochu ustoupím, abych se mohl líp bránit.

„Do prdele,“ vypadne ze mě, ale zní to jako zašeptání.

Na kachličkový podlaze se mezi vanou a umyvadlem krčí malá holka. Pusu má zalepenou páskou a na sobě má jen spodní prádlo. Ruce má spoutaný a řetězem přivázaný k velkému háku, kterej trčí z podlahy. Její polodlouhý blond vlasy jsou stažený do culíku. Na nohách má modřiny. Schovává si tvář, jako by se bála, co jí udělám.

Tři

V ten první moment se chci otočit na patě a zmizet odsud. Chci předstírat, že jsem nic neviděl. Chci si najít jiný místo, kam bych mohl vlízt. U mě je to vždycky bojovat, nebo utýct. Teď zrovna chci utýct. Co mám kurva dělat? Popadne mě stejný zoufalství jako při dojezdu po nějakým velkým tahu. Naštěstí pořád existuje moje starší a rozumnější já, který ví, že tak lehký to nebude. Nemůžu utýct.

Ta holka se tam pořád krčí a potichu kňourá. Padesát kilo živý zoufalý váhy.

„Neboj se, neublížím ti,“ zašeptám (doufám) uklidňujícím tónem.

„Sundám ti ty pouta, jo?“ zeptám se a sáhnu do kapsy pro klíče. Kleknu si a natáhnu se k ní. Pořád se brání, jako by si nebyla jistá. Klíček od pout, kterej pořád nosím na klíčkách, naštěstí funguje i na ty její. Trhne sebou jak divoký zvíře v řetězech a posune se ode mě co nejdál, až narazí do zdi.

„Neublížím ti,“ zopakuju, „podívej.“ Z kapsy pomalu vytáhnu peněženku a ukážu jí odznak. Palcem překryju tu část, kde stojí „vysloužilý“. „Podívej, je tu napsáno ‚detektiv‘“. Znova k ní natáhnu ruce a tentokrát se nebrání. Sundám jí pouta. Jsou to pořádný pouta, takový, jaký mám já. Nekoupíte je jen tak někde. Tyhle nosí hlavně poldové a ochranka. Schovám je do přední levý kapsy svých kalhot.

Když je konečně volná, uvědomím si, že jsem jí měl nejdřív sundat tu pásku, co má přes pusou. Všimnu si, že má na rukách nějaký vpichy.

Nezdá se, že bere dlouho, je to jen pár novejšch modřin. Nemůže jí bejt víc než patnáct. Rukama si zakryje prsa. Chci říct, že se na ni tak nedívám, ale místo toho sundám sako a podám jí ho. Všimne si mýho glocka, kterýho mám u pasu na pravý straně. Chytne to sako, přehodí si ho přes ramena a přitáhne si ho k tělu, aby se zakryla. Je jí až po kolena, úplně se v něm ztrácí. Zavřu peněženku a vrátím ji do kapsy.

„Ukaž, sundám ti to,“ nabídnu se.

Zakrouťí hlavou a začne tu pásku strhávat sama. Když ji zatahá za ret, začne kňourat, ale nakonec se jí pásku podaří sundat. Pod nosem a na tvářích je celá oteklá a vypadá, jako by tam měla šupiny. Párkrát už jí tu pásku sundávali.

„Jak se jmenuješ?“

Na chvílku se zamyslí a pak odpoví: „Amanda“.

„Já jsem Frank. Kámoši mi říkaj Frankie, anebo prostě Marr. Od-kud jsi?“

„Z Burke, ve Virginii.“

„To je v okrese Fairfax, ne?“

„Jo. Je moje rodina v pořádku?“ zeptá se a začne fňukat.

„Tvoje rodina?“ zeptám se a přemejšlím, jak jsem je mohl minout, když jsem to tu čistil. „Jsou tady taky?“

Zmateně se na mě podívá. „Jsou doma, nebo ne?“

„Určitě jsou. Musíme odsud. Brzo s nima zase budeš.“

„Nemůžu odejít. Myslela jsem, že tu jste, protože jsou v bezpečí. Myslela jsem, že jste pro mě přišel. Nemůžu jít domů,“ vzlyká a po tvářích jí tečou slzy.

„Proč ne?“

„Říkal, že když někdy odejdu, všechny zabijou. Říkal jste, že jste policajt. Viděl jste je? Moje rodiče?“

„Ne, přišel jsem sem kvůli něčemu jinýmu, a našel jsem tu tebe.“

„Tak nemůžu odejít. Zabijou je! Ví, kde bydlím. Zabijou mi mámu a tátu.“

„Neboj se, neublíží jim, o to se postarám. Musíme odsud. Musíš mi věřit. Neublíží ani tobě, ani tvý rodině.“

Je zjevný, že se pořád bojí odejít. Najednou mi dojde, proč měla ruce spoutaný před sebou, a ne za záda. Nechystala se utýct – a ti hoši to věděli. Měli dost času na to, aby jí vymyli mozek, podle těch modřin co má na rukách, určitě několik dní. To na takovou malou holku úplně stačí.

„Bereš drogy, nebo ti je píchali oni?“ zeptám se, a až pak si uvědomím, že mluvím s malou holkou, ne s feťákama, na který jsem zvyklej.

„To on,“ prohlásí, a na chvilku vypadá našťvaně. Pak se jí začnou třepat rty. Zajímalo by mě, jestli „on“ je ten napomádovanej Zuko.

„Heroin?“

„Jo. Jednou to bylo něco jinýho, ale pak jsem dva dny nespala, tak to už nechtěli znova riskovat.“

„Do čeho tě ještě namočili? Bereš ještě něco?“

„Už jen trávu. Chci jít domů.“

„Potřebuju vědět, kde ty věci schovávaj. Ty drogy, po kterých jsi byla dva dny vzhůru, víš, kde jsou?“

„Já nevím! Proč se mě na to ptáte? Chci za mámou.“

Jsem takovej kretén. Kdo takhle přemýšlí? Musím to ale vědět.

„Kde schovávaj zásoby?“

Vyděšeně se na mě podívá, jako by si vzpomněla, že jsem sem nepřišel kvůli ní.

„Je to někde tady?“

„Já nevím,“ zašeptá, a je poznat, že se zase bojí, „vezměte mě prosím domů.“ Už se neudrží a začne nekontrolovaně brečet. To mě konečně vrátí do reality. Její zkurvený reality.

„Jsi zraněná? Můžeš chodit?“

„Můžu.“

Pomaloučku se k ní natáhnu a nabídnu jí ruku. Vezme mě za ni. „Vypadnem odsud, ne?“ Pomůžu jí vstát, ale podlomí se jí kolena. „Zapni si to sako, ponesu tě.“ Když to udělá, dám kolem ní levou ruku a chytну ji pod zadkem, tam, kde jí to sako končí. Zvednu ji, jako by nic nevážila. Dá mi ruce kolem krku. Druhou rukou vrátím páčidlo do batohu, kterej si přehodím přes rameno. Neřekne ani slovo.

Než vyjdu ven, odtáhnu v obýváku závěs a podívám se ven. Zdá se, že je tam čisto. Odkopnu tu botu, která blokuje dveře, a vyjdu ven. Snažím se za sebou zavřít, jak nejlíp to jde. S tím, jaký mám dneska štěstí, se sem zatoulá nějaký vypatlaný zlodějíček a vezme mi ten ma-troš – a bůhvíco jinýho – přímo pod nosem. Neměl bych na to kurva myslet. V náručí mám malou holku, která si prošla peklem, a myslím na takový hovadiny.

S tím, co mám, dnešek ještě zvládnou. Nechci ale myslet na to, co mě čeká zejtra, jestli to dneska nedotáhnu. Mám nějaký nouzovky, který mi trochu pomůžou, kdybych úplně zkolaboval: valium, klo-nopin, oxy, nějakou trávu a spoustu chlastu. Radši ale žiju na vlně.

Rychle dojdu k svému autu a obejdu ho. Batoh položím na zem a zmáčknou čudlík na klíčích, kterým otevřu dveře. Opatrně ji posadím na zadní sedadlo a zapnu jí pás.

„Na poldu máte divný auto,“ řekne.

„Je to speciální auto pro policajty, kteří nechtěj vypadat jako policajti,“ odpovím s úsměvem. Zavřu její dveře, znova auto obejdu, nasednu a batoh hodím na sedadlo spolujezdce. Sundám si ty latexové rukavice, vrazím je do kapsy u kalhot a nastartuju. Podívám se do zpětnýho zrcátka a z ničeho nic si uvědomím, že ji nemůžu vzít na stanici. Nezáleží na tom, že jsem bejvalej polda, kterej se živí jako soukromý očko, a že mám pořád pár kámošů, kterým můžu věřit. „Pár“ myslím doslova – jsou jenom dva.

Můžu vymyslet dobrou historku, o to se nebojím. Koneckonců jsem tu holku zachránil. Mimořádný okolnosti. „Mimořádný okolnosti“ jsou pro někoho, jako jsem já, dvě moc důležité slova. Když jsem ještě sloužil, dovolily vykopnout spoustu dveří. Problém je, že když ji vezmu na Třetí okrsek, kterej je odsud nejbliž, strávím celej den odpovídáním na otázky a vymejšlením historek. Na takový hovadiny nemám čas.

Nemůžu ji ani odvízt přímo domů. Fairfaxská policie by mě dusila ještě dýl než kluci na Třetím. Ať už udělám cokoli, policajtům se nevyhnu. Musím ale vymyslet, jak to udělat, abych se do toho moc nezamotal. Musím se sem vrátit a dokončit to, co jsem začal, a to ideálně dřív, než se na to vrhnou se zatykačema a povoleníma k prohlídce.

Pak mě to napadne. Costellová.

Vezmu ji do kanceláře Costellových v centru města. Bude vědět, jak si s tím poradit. Když má nějaký větší případ, pracuju pro ni jako vyšetřovatel. Ty hovadiny, který dělám ve volným čase, dělám jenom proto, abych si mohl dovolit koníčky, na který bych jinak neměl.

Podívám se na hodinky. Když si trochu pohnu, měl bych mít dost času odvízt tu holku a vrátit se sem, než si ti Salvadorci přijdou pro čerstvý zásoby. Costellových budu muset navykládat zkrácenou verzi historky, kterou jsem ještě nevymyslel.

Čtyři

Jedu jižně po Georgia Avenue, až na křižovatku se Sedmou. Minul jsem Howardovu nemocnici – na chvilku jsem to chtěl otočit a předat tu holku tam –, ale jak jsem říkal, když ji odvezu ke Costellovým, budu mít čas dokončit to, na co jsem se chystal několik tejdňů. Jen se musím držet plánu.

Znova se podívám do zpětného zrcátka a chvilku ji pozoruju. Je zabalená do mého saka a bezvýrazně kouká z okna.

„Kolik ti je, Amando?“ zeptám se. Všimnu si, jak rychle trhne hlavou, jako by ji něco na ulici vyděsilo.

„Šestnáct.“

„Vypadáš mladší. Kdy máš narozeniny?“ Chvilku mi neodpoví, jako by zapomněla. „Můžeš mi říct, kdy máš narozeniny?“

„Jedenáctého října.“

„To bylo před pár dnama.“

„Jo.“ *Do prdele, takhle strávit narozeniny.*

„Unesli tě?“ zeptám se jí přímo. Na chvilku vypadá, jako by se ztratila – buď v myšlenkách, nebo v tom, co vidí za oknem. „Unesli tě?“ zopakuju.

„Ne.“

„Řekni mi, co se vlastně stalo. Musíš se soustředit. Pozdějš to budu muset vysvětlit.“ Všimne si, že ji ve zpětném zrcátku sleduju. Chvilku ještě váhá, ale nakonec odpoví: „Je tu jeden kluk.“ Na moment se

odmlčí a přemýšlí. „Chodí se mnou do školy. Jednou mě tam vzal. Řekl, že to jsou jeho bráchové a že bych je měla potkat, protože chce, abych byla jeho.“

„Chodila jsi s ním?“

„Tak trochu. Má auto, tak jsme se jen tak projížděli nebo zajeli do obchoďáku.“

„Takže tě unesli, když tě tam poprvý přivedl?“

„Ne. Vzali mě do obchoďáku a koupili mi nějaký věci.“

„Co na to říkali rodiče?“

„O ničem nevěděli. Neříkejte jim to,“ dodá zoufale.

„Neřeknu, neboj.“

Zbytek si už můžu domyslet. Takovýhle svinstva se teď dějou každou chvíli. Nedávno to bylo i ve zprávách: Některý gangy se přesouvají na předměstí a rekrutují mladý středoškoláky a hlavně středoškoláčky, který můžou snadno kontrolovat. Předstíraj, že o ně mají zájem, kupují jim věci, berou je do restaurací a věnují jim pozornost, o kterou holky v tom věku stojí. Než si stačej uvědomit, co se děje, začnou kouřit trávu a propracovávat se k tvrdším drogám. Větší washingtonský gangy jsou tím nechvalně proslulý. Když už ty holky namočež do drog, většinou je pak donutěj pracovat v bordelech nebo na ulicích.

„Kam chodíš do školy?“

„Lake Braddock.“

„Potřebuju, abys mě pozorně poslouchala. Je to důležitý. Rozumíš?“

„Jo.“

„To, co dělám, je tajný. Nemůžu jen tak nakráčat na stanici a vysadit tě tam.“

„Takže mě vezmete domů?“

„O to se postará někdo jinej.“

„Cože? Proč? Proč mě nemůžete vzít domů?“

„Není to tak jednoduchý. Mám jednu známou, je to právnička...“

„Nechci tam jet. Chci, abyste mě vzal domů.“

„Pojedeš domů. Ona se o to postará. Nepracuje jen se mnou, ale i s policií. Je moc milá. Musím tě odvézt za ní. Postará se o tebe a zavolá tvým rodičům.“ Tak nějak přepokládám, že to Costellová udělá. Taky se může stát, že mě pošle do prdele a řekne mi, abych Amandu odvedl na velitelství, který je od jejího kanclu jen několik metrů. Doufám, že se mi ji podaří přesvědčit.

„Tak se tyhle věci dělej,“ zalžu.

„Dostanu se dneska domů?“

„Jo. Brzo se s rodičema uvidíš. Buď si pro tebe přijedou, nebo tě policajti odvezou domů.“

„Tak dobře,“ řekne nakonec a znova se zahledí z okna.

„Budou se tě na mě vyptávat. Budou chtít vědět, jak jsem tě vodtam dostal. Řekni jim, co víš. Jestli budou chtít mluvit i se mnou, řeknu jim zbytek.“

„Dobře.“

Je mi jasný, že je v šoku, tak ji víc neotravuju. Vytáhnu mobil a zavolám na Lesliino pracovní číslo. Spadne to rovnou do hlasový stránky. Nechám jí zprávu, že jsem na cestě a že je to strašně důležitý.

Jakmile se dostanu do centra Washingtonu, doprava je příšerná. Znova se podívám na hodinky. Pořád mám čas, ale musím se tímhle proplíst. Nesnáším tohle město, hlavně jeho dopravu. Když to není nezbytně nutný, snažím se do centra nejezdit. Výjimkou je, když pro mě má Costellová nějakou práci nebo když mě mí staří partáci Luna a McGuire pozvou na sendvič v bistru U Jacka.

Podaří se mi odbočit na F Street, kde je doprava o něco lepší. O moment pozdějš odbočím vpravo na Pátou a snažím se najít nějaký místo, kde bych mohl zaparkovat. Je to tu skoro nemožný, ale pořád lepší než na Šestý. Pár kroků od sebe tu najdete kancelář státního

návladního, radnici, policejní velitelství a okresní, vrchní a správní soud. Není tu žádný veřejný parkování. Je tu několik soukromejch podzemních parkovišť, ale to se člověk nedoplatí. Podaří se mi chyt-nout flek u obrubníku, zrovna když někdo vyjíždí. Je to jen něko-lik stovek metrů od kanceláře Costellovy na Indiana Avenue, kousek od Šestý. Díky bohu za drobný radosti.

Odepnu si pás a vytáhnu košili z kalhot, abych zakryl pouzdro se zbraní. Batoh přendám z předního sedadla na podlahu za mnou. Vy-stoupím, obejdu auto a otevřu Amandě dveře. „Myslíš, že už můžeš chodit?“ zeptám se. Pak si uvědomím, že nemá žádný boty. „Možná bych tě měl zase nýst.“

„Zvládnou to.“

Nabídnu jí ruku a pomůžu jí vystoupit. Pustím ji, zavřu za ní dveře a zamknu je. Chytne mě za druhou ruku a pevně se mě drží. Vyrážíme ke kanceláři Costellovy a Amanda se mě pořád drží jako klíště, jako by se bála, že se jí ztratím nebo že ji tu nechám, když se mě pustí. Je mi to trochu nepříjemný a zároveň je mi z toho smutno. Na takový pocity nejsem zvyklej, většinou je ignoruju.

„Dívej se pod nohy, ať na něco nešlápneš,“ poradím jí.

Kancelář Costellovy je v jedné ze starších budov na jižní straně Indiana Avenue. Je spojená s další cihlovou budovou, která se táhne přes většinu bloku. Skoro všechny kanceláře tady patří právníkům, který pracujou v soukromým sektoru. Některý z nich maj velký jména a ještě větší klienty. Některý z nich jsou jako Costellová, lidi, který dřív pracovali pro státního návladního, a když zjistili, že výplata, kte-rou dostávají, zdaleka neodpovídá hodinám, který odpracujou, přešli na „temnou stranu“.

Costellová je ale výjimečná. Nejdřív pracovala jako policajt. Tak jsme se taky potkali – na akademii. Když se s někým spřátelíte během výcviku, je to víc než jen obyčejný přátelství, jste spíš jako rodina. Už

v té době měla titul bakaláře z Univerzity George Washingtona. Pak sedm let tvrdě dřela, aby si dodělala vzdělání a mohla se stát právničkou. Nakonec z okrsku odešla, složila advokátský zkoušky a několik let pracovala pro jednu z větších firem tady v DC. Teď má svou vlastní praxi a bere hodně pro bono případů, aby mohla pomáhat těm míň šťastnějm.

Když vystoupíme z výtahu a zamíříme k rohový kanceláři, kde Costellová sedí, Amanda mi pořád svírá ruku. Vedle dveří je malá kovová cedulka, na který stojí „Právní kancelář Leslie Costellové“. Když otevřu dveře, recepční se na mě usměje. Pak si všimne Amandy a úsměv jí ztuhne na tváři.

„Dobrý ráno, Leah,“ usměju se.

„Dobré ráno, pane Marre,“ odpoví a výmluvně se podívá na Amandu.

„Tohle je Amanda. Musím hned mluvit s Leslie.“

Pět

Costellová po mě střelí ještě výmluvnějším pohledem, než jaký po mě hodila Leah, když jsem vešel do kanceláře a držel Amandu za ruku. Malý holky tak na lidi působí. Nebo na ně tak působím já, když za ruku držím jednu takovou malou holku, která má na sobě jen půjčený sako.

Costellová se pomalu zvedne ze svý drahý ergonomický židle, obejde pracovní stůl a opře se o jeho roh. Má na sobě šedou pouzdrovou sukni, ladící krátký sako se dvěma knoflíkama a červenou halenku. Ta sukne dělá jejím dlouhým nohám čest. Kdybych nebyl na kraji kolapsu a nedržel za ruku tu malou holku, nejspíš bych cítil, jak se mi krev přesouvá tím správným směrem. Ta halenka, kterou má na sobě, je jedna z těch, který si oblíká, když chce vypadat sebevědomě. Většinou to znamená, že má u soudu důležitěj případ. To je taky nejspíš důvod, proč mi nezvedala telefon. Doufám, že je to něco, o co se už postarala, a ne něco, kvůli čemu musí bejt pořád ve střehu.

„Už mě můžeš pustit, Amando.“

Neochotně uvolní svý sevření. Vidím, jak Costellovou sleduje. Snad se cítí o něco líp, protože Costellová vypadá mile a přístupně a její kancelář je moc pěkně zařízená.

„Ahoj, Amando,“ pozdraví Costellová.

„Ahoj.“

Leslie po mě znova střelí tím pohledem a je jasný, že čeká nějaký vysvětlení. Znova se podívám na hodinky. Musím vymyslet nějakou superkrátkou verzi. Nenápadně kejknu směrem k Amandě, abych naznačil, že by možná bylo lepší, kdybysme si promluvili o samotě. Naštěstí jsme spolu pracovali dost dlouho na to, aby to hned pochopila.

„Chtěla bys limonádu, Amando?“

Amanda jen mlčky pohne hlavou.

„Mám tu ještě další místnost, kde pořádáme mítinky. Je tam kabelová televize. Mohla bys tam počkat se slečnou Leah? Můžeš se dívat na televizi, zatímco budu mluvit s panem Marrem.“ Leslie se napřímí a nabídne Amandě ruku.

Amanda ji za ni vezme, ale pak se na mě podívá. Obrátí se zpátky ke Costellové a zeptá se: „Může s náma jít i Frankie?“

„Jasně, že může. Na chvíli tě ale nechá se slečnou Leah, abychom si mohli promluvit.“

Amanda přikývne. Vyjdeme z Leslieiny kanceláře a krátkou chodbou přejdeme do zasedačky. Uprostřed místnosti je velké obdélníkové mahagonové stůl. Na jednom konci je firemní telefon. Podél delších stran stolu jsou vždycky tři židle, pak ještě jedna v čele. V pravém rohu je devatenáctipalcová plazmová televize. Na protější stěně, přímo naproti dveřím, je bílá tabule, na který není momentálně nic napsaného. Jinak tu není nic, co by mohlo zbytečně rozptylovat.

„Můžeš si sednout, kam chceš,“ usměje se Costellová.

Amanda se ani nehne, tak jí nabídnou židli na konci stolu, která je nejbližší k televizi. „Odsud je nejlepší výhled.“ Pomalu ke mně dojde a posadí se. Costellová se natáhne a zmáčkne čudlík na telefonu.

„Ano, paní Costellová?“ ozve se z mikrofonu Leah.

„Mohla byste na chvíli do zasedačky? A přineste prosím limonádu a nějakou svačinku, cokoli najdete.“

„Hned tam budu.“

Najdu ovladač a pustím televizi. Naskočí tam CNN a nějaká diskuze o nejnovější teroristické hrozbě. Chvilí přepínám mezi kanálama a nakonec se zastavím na Discovery Channel. Pak dám ovladač Amandě. „Tady máš. Můžeš se dívat, na co chceš.“ Vezme si ho a oběma rukama ho drží v klíně. Chvilku na to přijde Leah s plateným košíkem, ve kterém je všechno možný: snickersky, müsli tyčinky, pytlík s preclíkama, čipsy a nějaký kreky. Amanda si vybere pytlík s čipsama. Řeknu jí, že budu hned zpátky, a pak se s Leslie vrátím do její kanceláře.

„Co se té dívce, sakra, stalo, Frankie? Kdo to vlastně je? A proč vypadá, že pod tím tvým sakem vůbec nic nemá?“

„Už pár tejdnu makám na jednom případě. Pozoroval jsem jeden barák a byly tam nějaký mimořádný okolnosti, tak jsem musel dovnitř. Tam jsem ji našel.“

„Mimořádný okolnosti? S takovejma kravinama na mě nechod. Znáš mě snad dost dobře, ne? O co tu jde?“

„No tak, Leslie. Šel jsem dovnitř, protože jsem musel. Teď tu máme malou holku, která si prošla peklem. Musíme ji dostat domů.“

„Dobře, dobře, ale aspoň mi řekni, co se děje.“

„Našel jsem ji v jednom domku na Kenyon Street. Drželi ji tam proti její vůli. Našel jsem ji spoutanou v koupelně. Dávali jí herák a ještě nějaký jiný svinstvo a jsem si celkem jistej, že ji znásilnili, i když o tom zatím nechce mluvit. Jsem si taky jistej, že to souvisí s nějakým gangem, ale ona do něj nepatří. Snažili se ji tam dostat, a kdyby měli čas, nejspíš by se jim to povedlo. Je k smrti vyděšená. Nejdřív ani nechtěla odejít, protože jí namluvili, že jestli někdy uteče, zabijou její rodinu.“

„Chudák holka. Pořád ale nechápu, proč jsi ji přivezl sem. Proč jsi ji nezavezl do nemocnice a nezavolal na policii?“

„Nepřemejšlel jsem. Tenhle případ mi nedá spát, začíná mi z toho hrabat.“

„Tohle není dobré, Frankie. Nevím, co sis myslel, ale takhle to nefunguje – a ty to moc dobře víš.“

Má pravdu. A mě to navíc nemyslí, protože začínám kolabovat. Musím se dát dohromady, abych mohl pořádně přemyslet. Začíná mi připadat, že se tahle místnost zmenšuje, že je tu strašně hustej vzduch. Za chvíli se začnu motat.

„Musím si odskočit,“ oznámím z ničeho nic.

„Cože? Co to s tebou, sakra, je? Zbláznil ses?“

„Vážně si musím odskočit,“ řeknu rázně, otočím se a rychle přejdu chodbou k malý koupelně.

„Zavolám na policii,“ prohlásí, zrovna když otvírám dveře.

Zamknu za sebou a z přední kapsy kalhot vytáhnu lahvičku na léky. Nemám v ní víc než pár gramů. Strašně rychle mi buší srdce, a to hlavně proto, že mě děsí myšlenka, že za chvíli nebudu mít už vůbec nic. Položím tu lahvičku na malou policičku nad umyvadlem a vytáhnu z ní dvě kapsle. Jednu z nich opatrně otevřu a prášek si vysypu na hřbet ruky. Jednu nosní díрку si ucpu prstem a tou druhou si šňupnu. To samý udělám i s tou druhou kapslí. Narovná se a olíznu si z ruky drobný zbytek. Pak si setřu zbytek z horního rtu a vetřu si je do dásní. Znova si ucpu jednu díрку a ještě několikrát potichu vdechnu.

Najednou se mi přes mozek převalí neuvěřitelně krásná vlna a všechno do sebe začne zapadat. Dodá mi to energii a probudí to každíčkou částičku mýho těla. Hned je mi všechno jasné. Vrátil obaly od kapslí do té lahvičky na léky a dám si ji zase do kapsy.

„Kurva,“ ulevím si, jako by mi z ničeho nic došlo, jaké jsem idiot. Bude to v pohodě. Vyjdu z koupelny a skoro vrazím do Leslie, která zrovna vychází ze zasedačky s mým sakem v ruce.

„Leah jí našla něco rozumnějšího na sebe. Zavolala jsem na policii. Jsem si jistá, že tu budou co nevidět.“

„Řekla mi, že znaj její adresu, a sama dobře víš, že policajti nebudou dost rychlí. Jakmile ti hoši zjistí, že zmizela, její dům bude první místo, kam půjdou. Přesvědčil jsem ji, aby se mnou odešla, protože jsem jí slíbil, že její rodina bude v bezpečí. Musím se tam vrátit.“
Vezmu si zpátky svoje sako.

„Do hodiny ti zavolám a dám ti adresu. Jsem si celkem jistej, že ji Amanda nezná. Řekni policajtům, co uznáš za vhodný, ale já to prostě musím udělat.“ Zamířím k východu a za chůze si oblíkám sako.
Leslie jde těsně za mnou.

„Franku! Nemůžeš sem jen tak přivést nezletilou dívku, kterou nejspíš znásilnili, a čekat, že se do toho nezapleteš. Nemůžeš odsud jen tak odejít!“

Otevřu dveře a obrátím se k ní. „Musím se o to postarat. Měla bys zavolat i na fairfaxskou policii, Amanda bydlí v Burke.“ Nechám dveře, aby se za mnou zavřely, a seběhnu po schodech.

„Jsem to ale v pořádný prdeli,“ ulevím si.

Šest

Když se dostanu zpátky na Kenyon Street, zaparkuju kousek od místa, kde jsem stál předtím, přímo naproti tomu domku. Fáro těch Salvadorců nikde nevidím. Z jedny z kapes svého batohu vytáhnu malej dalekohled, schovám ho v dlaních a nenápadně ho zamírím na ten domek. Vypadá stejně, jako když jsem odjížděl. Vrástím dalekohled zpátky do batohu a podívám se na hodiny na palubní desce. Třináct dvacet.

Trvalo tak zatraceně dlouho, než jsem se o tu holku postaral. Zajímalo by mě, jestli se ten týpek v teniskách Super Fly vrátil pro další zá soby, ale když si všiml těch pootevřenejch dveří, rychle zmizel. Šáhnu si do kapsy pro tu lahvičku na léky a otevřu ji.

„Do prdele,“ zanadávám, když vidím, jak málo kapslí mi zbývá. Nevydrží mi to moc dlouho. Zase tu lahvičku zavřu a vrazím si ji do kapsy. Otevřu hlavní kapsu batohu a vytáhnu z ní šest stahovacích pásků a malej, ale sakra účinněj taser. Ty pásky si připnu na malou karabinu, kterou mám na opasku na levým boku, na pravým mám pořád svého glocka. Mý sako tohle všechno pěkně schová. Tentokrát si natáhnu kevlarový rukavice. Venku je chladno, tak nejsou tak nápadný jako latexový. Kdybych se musel rvát, s trochou štěstí mi ochrání klouby. Ještě si vypnu telefon, protože mám takový tušení, že mě Leslie začne každou chvíli nahánět.

Vystoupím z auta.

Tentokrát si dávám mnohem větší pozor na své okolí. Poslední, co chci, je, aby mě ti idioti načapali, jak jdu dovnitř. Než vejdu, zazvoním několikrát na zvonek, chvilku počkám a zazvoním znova. Pak ještě pořádně zabuším na dveře, až se pootevřou. Vejdu dovnitř, zavřu za sebou, a znova proti nim zapřu tu tenisku.

„*Policía!*“ zavolám.

Nikde nic. S prstem na spoušti taseru rychle projdu domem k hlavní ložnici. Nic jinýho mě teď nezajímá. Musím se soustředit, najít ty drogy a vypadnout odsud. Jedu na adrenalinový vlně, která potlačila můj rozumnější já. Vyčistím kuchyň. Nic tam není, tak pokračuju dál a vyčistím ty samý ložnice jako předtím.

Konečně se dostanu do hlavní ložnice. Vypadá pořád stejně: velká postel, zatemněná okna a hnusný, špinavý oblečení. Zkontroluju koupelnu, která je ve stejném stavu, jak když jsem odsud odešel poprvý. Vykouknu z okna a chvilku pozoruju okolí. Nakonec odemknu západky a okno pootevřu, abych líp slyšel, co se venku děje.

V první řadě zvednu matraci. Je tam jen pár porno časáků, jinak nic. Podívám se pod postel. Je tam děsný bordel: krabice od bot, starý ponožky, spodní prádlo, nějaký oblečení a dva úzký plastový boxy. Vytáhnu je a podívám se dovnitř. Jsou tam jen další časopisy, který hodím na podlahu. Zkontroluju i ty krabice od bot. Většina z nich je prázdná, ale ve třech jsou sakra drahý tenisky Jordans. Všechno to přihodím na hromadu na podlaze.

Znova se podívám z okna. Žádný auto, nikde ani noha.

Soustředím se na prohledávání tý ložnice. Pomalu se v ní rozhlídnu, přeplněnej noční stolek se zásuvkou je vedle postele, kousek ode mě. Pak tu jsou dveře do šatny a druhý do koupelny. Nalevo od okna je malá komoda, o kterou jsou opřeny černý odpadkový pytle, ve kterejch je nespíš špinavý oblečení. Na podlaze je špinavej koberec

a v rohu se válí velkéj plyšovej medvěd s červenou mašlí kolem krku, nejspíš dárek od některý z holek. Zvenku zaslechnu auto s velkým motorem, kterej hned poznám.

Začne mi rychle bušit srdce. Vykouknu z okna. Kolem projede velký auto UPS a pokračuje dál na východ. Chvilku pozoruju okolí a pak se vrátím k prohledávání toho pokoje.

Mám rád plyšový zvířata. Zvednu toho medvěda a zmáčknu jeho naditý břicho. Nezdá se, že by tam něco bylo, ale nikdy nevíte. Vytáhnu nůž, otevřu ho a toho medvěda rozpáru. Doufal jsem, že se z něho vysypou drogy, ale je tam jen bílá pěnová náplň. Všechno to z něho vytáhnu, až ten medvěd vypadá jak loutka se smutnýma propadlýma očima. Přihodím ho na tu hromadu uprostřed pokoje.

Přejdu k nočnímu stolku a otevřu zásuvku. Je tam malá osmatřicítká s přelepenou pažbou. Celkem se mi líbí, tak si ji hodím do batohu i s nějakýma zásobníkama. Náhradní zbraň, kterej se můžu rychle zbavit, se vždycky hodí. Nikdy nevíte, co se stane. V zásuvce jsou ještě balíčky kondomů, dvě lahvičky na léky a nějaký devítkový zásobníky. Šáhnu po jedný z těch lahviček. Je na ní napsáno „OxyCotin“, kterej byl předepsanej nějaký Marianne Oliverový. Nemyslím si, že tu někdo takovej bydlí. Na tý druhý je napsaný to samý. Nejspíš to šlohli při nějaký vloupačce, anebo vyměnili za crack s někým, kdo to někde sebral. Celkem je tam něco přes padesát pilulek.

„Slušný,“ řeknu si a přihodím si je do batohu.

Z ničeho nic venku prásknou dveře od auta. Podívám se z okna a vidím, jak si ten v Jordan Super Fly vykračuje po chodníku. Přehodím si batoh přes rameno, pevně stisknu taser a seběhnu po schodech dolů do obýváku. Když se dostanu ke dveřím, zrovna s něčím štrachá na verandě a mumlá si pro sebe „*Cabron!*“

Opatrně položím batoh na zem a stoupnu si za dveře, aby mě neviděl, až bude otvírat. Nějak se k tomu nemá. Trochu do těch dveří

šťouchne, ale pak zas slyším nějaký štrachání. Mám takovej dojem, že si dovnitř netroufne, že si radši zavolá posily. Musím předpokládat, že když je potřeba, dokážou si na Šestnáctý sehnat jiný auto. Nechci na to ani myslet. Z peněženky vytáhnu odznak vysloužilýho policajta. Nedělám si starosti s tím, že by si toho dodatku včas všimnul. Vezmu si ho do levé ruky a v pravé držím taser, kterej mám schovanej u stehna.

„*Cabrón!*“ zaslechnu zase z venku.

Přejdu na druhou stranu dveří. Sotva ho vidím, ale je jasné, že se zrovna chystá nařukat do telefonu nějaký číslo. Rozrazím dveře a vytáhnu odznak.

„*Policía!*“ zavolám relativně potichu, protože nechci, aby mě slyšela celá čtvrť. Je ode mě jen kousek, ani ne půl metru. Telefon mu překvapením vypadne a je jasný, že se chystá zdrhnout. Zmáčknu spoušť taseru, natáhnu k němu ruku a přidržím mu ho u břicha.

„*Aiyee!*“ vyjekne, a svalí se na mě. Podaří se mi ho chytit, i když pořád držím peněženku a ten taser. Je hubenej, nemůže mít víc než sedmdesát kilo. Snadno ho odtáhnu dovnitř a hodím ho na podlahu kousek ode dveří. Odkopnu mu nohy stranou, abych mohl zabouchnout dveře. Začne sténat bolestí a jsem si celkem jistej, že se posral.

Sedm

Ruce mu svážu za zády, pusu mu přelepím izolepou a opřu ho ho zeď. Obývací okno je po jeho pravý straně, tak mám docela dobrou výhled. Vzpomenu si na ten mobil, co ve spěchu zahodil. Natáhnu se ze dveří a zvednu ho. Je to jen levnej telefon s předplacenou kartou. Naštěstí neměl čas nikomu zavolat, jen nalistoval číslo. Angelo. Předpokládám, že to je Zuko. Přivřu dveře a hodím ten telefon do batohu.

Skloním se nad tím klukem. Strašně smrdí. Není to poprvé, co něco takovýho cítím, ale nikdy si na to nezvyknu. Zase zasténá. Má skelný, nepřítomný oči, ale je při vědomí. Můj taser není dost silnej na to, aby ho úplně složil. Ten kluk je ale poměrně malej, tak ho to solidně omráčilo. Několikrát ho lehce klepnu po tváři, až se vzpamatuje. Když mu dojde, v jaký je situaci, strachem se mu rozšíří oči.

Snaží se uvolnit si ruce a něco nesrozumitelného mumlá, je to ale zkreslený tou páskou, kterou má přes pusu. Vstanu a odhrnu si sako, aby viděl mou zbraň. Pak vytáhnu peněženku a ukážu mu odznak. Znova se nad ním skloním a přitisknu mu ukazováček ke rtům, abych mu naznačil, že má být zticha. Pomalu mu odlepím tu pásku, ale jen tak, aby mohl mluvit. Je zjevný, že se bojí. Dejchá strašně rychle. Popleskám ho po rameni.

„*Cálmate*,“ řeknu se svým nejlepším španělským přízvukem. Přikývne. „Mluvíš anglicky?“ zeptám se. Zakroučí hlavou, že ne. Vytáhnu

taser a snížím napětí, aby ho to jen lehce štíplo – a aby trochu vyletěly jiskry.

„Ne, ne!“

„Tak co, mluvíš anglicky?“

„Sí, ale jen trochu.“

„Když mi řekneš, kde máte zásoby, bude to pro tebe jednodušší.“

„Já nerozumět, o čem vy mluvit.“

Přitisknu mu taser k rozkroku, ale neaktivuju ho. I tak sebou cukne, protože čeká, co přijde. Trochu přitlačím. „Tak znova – *uno más*,“ začnu, „*dónde está ty drogy?*“

„Prosím, já nic nevím, vůbec nic,“ zažebrá.

„Ale víš, a já tě varoval. Dal jsem ti ještě jednu šanci, *uno más*.“

Znova mu přelepím pusou. Začne se kroutit, ale levou rukou ho pevně přitisknu ke zdi. Pravou mu přitisknu taser ke kyčli a dám mu další dávku. Celý tělo se mu zkroutí bolestí a z plic mu vyletí silnej proud vzduchu, kterej mu tu pásku skoro sundá. Z nosu mu vyletí vodnatej hlen, kterej mě málem trefí. Taser mu držím kousek od obličeje, aby ho dobře viděl. Jeho tělo z ničeho nic ochabne, ale pořád je při vědomí. Začne brečet. Znova mu uvolním pusou.

„Ty drogy,“ řeknu.

Trhne hlavou, jako by chtěl naznačit, že jsou v prvním patře, a zadýchaně zašeptá: „*Arriba. Arriba*.“

Kejvnu na něj, jako že udělal dobře, a dám mu chvilku, aby se dal dohromady. „Ukážeš mi to.“

„*Por favor*. Prosím. Já teď jít do vězení.“

Znova mu ukážu taser. „Ne. Ukážeš mi, kde přesně jsou. *Exactamente*.“

Na chvíli zavře oči a pak přikývne. Vstanu, podepřu ho a pomůžu mu vstát. Neudrží se na nohách, tak ho musím podpírat. Znova mu přelepím pusou.

„Ukážeš mi, kde jsou. Když mi budeš lhát, nedopadne to dobře. *Comprende?*“ Přikývne. Z ničeho nic začne zvonit telefon, co mám v batohu. Opřu toho kluka o zeď a doufám, že se udrží na nohách. Vytáhnu ten mobil. Na displeji bliká *Angelo*. Znova si přehodím batoh přes rameno a podepřu toho kluka, než si zase sedne. Vytáhnu glocka z pouzdra a přitisknu mu hlaveň k čelu. „Neblafuju.“

Přikývne, že rozumí. Pomůžu mu vyjít nahoru.

Osm

O dvede mě do hlavní ložnice. Strhnu mu tu pásku. Nemůže si pomoci, oči mu hned sklouznou ke koupelně.

„Tam máte ty drogy? V koupelně?“

Nervózně zakroučí hlavou, že ne.

„To jsem si myslel. Když z malý holky uděláte feťáčku, nemůžete ji tam nechat s drogama, co?“ Odtáhnu ho ke koupelně.

„Vidíš? Není tu. *No aquí*. Už jí neublížíte.“ Odtáhnu ho zpátky do prostředí pokoje.

„Ukaž mi, kde jsou ty drogy.“

„Tam,“ řekne a kývne směrem k šatně.

„V šatně? Tam si zásoby schovávají jen idioti.“ Odtáhnu ho tam.

„*Dónde?*“

„*Caja de zapatos*.“

„Děláš si srandu? To je až moc jednoduchý.“

„*Sí*. Je to tam.“

Přitlačím ho ke zdi. V ten moment mu ale zase začne zvonit telefon.

„Do prdele,“ zamumlám a vytáhnu ho. *Angelo*. Ukážu ten telefon tomu klukovi a nařídím mu: „Řekni, že tam hned budeš, že ti bylo špatně nebo něco takového. Hlavně ať tomu uvěří. *¿Claro?*“

„*Sí*.“

„*Entiendes lo que digo?*“ zeptám se, aby věděl, že mu rozumím. Dám mu telefon k uchu.

„SÍ,“ odpoví. Nakloním hlavu, abych líp slyšel. Angelo se ho zeptá, proč předtím nezvedal.

„*Tengo que cagar,*“ vysvětlí. Angelo se zasměje a řekne, aby šel na záchod na chodbě, ne na ten, co je u jeho ložnice. Pak se ještě zmíní o té holce.

„*Sí, claro.*“

Angelo ještě řekne, aby se koukal vrátit zpátky, a pak znova něco o tý holce, zní to jako „už si s ní nehraj“. Pak ještě něco jako „už žádný modřiny“.

„*Claro que sí! Hasta pronto.*“

Angelo se rozloučí, tak vezmu ten telefon, zavěším, a hodím ho zpátky do batohu.

„Dobrá práce. Teď *siéntate,*“ rozkážu mu. Když si sedne, přinutím ho, aby natáhl nohy a překřížil je. Z šatny vezmu krabice od bot a odnesu je k posteli, abych je mohl líp prozkoumat. Najdu v nich několik roliček s penězma, hlavně deseti a dvacetidolarovky, a několik gramů zasraného cracku. Co mám s tím svinstvem dělat? Zase tu krabici zavřu, položím ji na podlahu vedle svého batohu a podívám se na toho kluka. „Jak se vlastně jmenuješ? Ještě jsem se nezeptal.“

„*Andrés.*“

„Tak, kamarádíčku, říkáš mi tu pěkný sračky, a to nemluví o tom, co máš ve spodkách. Máš na sobě spodky, nebo ne?“ Neví, jak na to odpovědět. Přejdu k němu, vezmu ho za ruce a postavím ho.

„Ne, počkejte, prosím.“ Chytnu ho za ten dres, co má na sobě a hodím ho na postel. „Počkejte, *señor.* Je to všechno v té krabici.“

„Kde je práškovéj kokain?“ zeptám se. „A heroin a zbytek peněz? Ukaž mi, kde to je, a už si se mnou nezahrávej.“

„Máme jen crack, to je všechno.“

„Hraješ si na tvrdáka, co?“

„Ne, ne...“

„*Cállate*, kamarádíčku.“

„*Por favor, señor*,“ začne zase žebrať.

Přelepím mu pusy a obrátím ho na břicho. Snaží se něco říct, ale je to jen nesrozumitelný mumlání. Stejně už je pozdě. Nemám moc času, než se jeho kámoši vrátí – a to nemluvím o Leslie. Co já vím, třeba jsem se děsně sekl a Amanda přece jen tu adresu znala. Pol-dové už můžou bejt na cestě sem. Přejdu k oknu a podívám se ven. Nikde nikdo.

Vrátím se k posteli a udělám to, co je potřeba. Vezmu Andrése za levou ruku a pevně mu sevřu malíček. Když mu dojde, co bude následovat, začne se bránit. Škubnu dozadu a trochu do strany. Slyším malý prasknutí, jak mu ten prst vyletí z kloubu. Andrés vyjekne bolestí, ale je to ztlumený tou páskou. Převrátím ho zpátky na záda. Brečí. Dám mu facku.

„Kokain, heroin, *dinero*,“ zopakuju, „kde to je?“

Dám mu ještě pár facek, aby věděl, že to myslím vážně. Několikrát přikývne. Nemám s ním žádný slitování. Myslím na tu holku a na to, co potřebuju, a to mi stačí. Divili byste se, čeho jsou lidi schopný. Já moc dobře vím, čeho jsem schopnej, a rozhodně je to víc než pár vykloubenejch prstů. Znova mu sundám tu pásku – a tentokrát ani nemusím nic říkat. Lapá po dechu a posmrkuje. Dívá se za postel, do rohu místnosti.

„Dole. Musíte to vytáhnout.“

Dívám se tam, kam on, ale nechápu, co mi chce říct.

„*Tapete*,“ řekne.

To slovo neznám, tak se ho zopakuju: „*Tapete?* Co to je?“

„Podlaha.“

„Myslíš koberec?“

Přikývne. Dojdu do rohu místnosti a nohou zkouším ten koberec. Všimnu si, že u stěny se trochu páře. Když to člověk nehledá,

nevšímne si toho. Nakonec bych to nejspíš našel. Rozpáral jsem spoustu koberců a prorazil spoustu příček. Kleknu si a odtáhnu roh koberce. Prkna v podlaze vyřízli a dali tam panty. Otevřu ten poklop. Jsou tam tři krabice od bot, poloplnej odpadkovéj pytel a poloautomatická devítka taurus s několika zásobníkama. Nejdřív otevřu ten pytel.

„Dobrá práce, kamarádíčku.“

Neodpoví, jen popotahuje. Vevnitř je spousta peněz smotaných do ruliček stažených zelenýma gumičkama. Hodím ten pytel směrem k svému batohu. Otevřu ty krabice a najdu víc, než jsem doufal. Všechno je pěkně zabalený ve velkých zavíracích pytlíkách. Je tam tak půl kilo kokainu, pěkně v malý cihličce. Nevypadá to, že by ho s něčím míchali. Skoro se začnu smát. Otevřu ten sáček, vezmu si pořádnou špetku a šňupnu si. Má to okamžitéj účinek. Najednou opravdu žiju.

Slyším, jak ten kluk brečí. Nejspíš si právě uvědomil, že ten „polda“ šňupá důkazy. Zavřu ten pytlík, ujistím se, že se z něj nic nevysype, a vrátím ho zpátky do té krabice. V těch dalších krabicích je heroin a crack. Vypadá to tak na padesát gramů heroinu a mnohem větší množství cracku. Znova se podívám do šatny. Je tam sportovní taška a velkéj kolečkovéj kufr. Vytáhnu ten kufr ven a otevřu ho. Je tam samý špinavý oblečení.

„To nikdy neperete, nebo co?“ zeptám se, ale nečekám žádnou odpověď. Je to jen zasranej násilník. Nejspíš by to byl on, kdo by toho tauruse držel u hlavy Amandina otce a bez jakéjkoli výčitek zmáčkł spoušť. Když půjde do vězení, za pár let bude venku a bude ještě chytřejší a silnější. Víím, že ho tu nemůžu nechat, aby v sobě dusil to ponížení a pomalu chystal pomstu. Stane se z něj zbraň, taková chodící tikající bomba. Nemůžu ho tu nechat, tak ho odtáhnu doprostřed místnosti, k té hromadě krámů a špinavýho oblečení.

„*Pedazo de mierda*,“ rozkážu mu. Schoulí se do klubička, jako by čekal, že ho zmlátím. To se nejspíš stane, ale ne teď. „Lehni si na břicho. Obličejem dolů.“

„Prosím,“ žebrá zase.

Chytnu ho za ruku a otočím ho. „*No te muevas*.“

Vezmu ten kufr a vysypu to prádlo na hromadu. Všechno prohlédám, abych se ujistil, že tam není nic schovaný. Pak sáhnu po batohu a nacpu tu krabici s kokainem do hlavní kapsy. Přihodím tam i toho tauruse. Pytel s penězma položím vedle. V ten moment si všimnu, že si ten sráč protáhnul ruce dopředu. Během toho manévru si vyzul jednu botu. Než stačím zareagovat, snaží se odkulhat na chodbu. Šáhnu po zbrani, ale rozhodnu se nestřílet, to by přilákalo moc pozornosti.

Když vyjdu z ložnice, je už u toho chatrnýho zábradlí a snaží se sejít po schodech dolů. Víím, že to nestihnu, tak vší silou kopnu do zábradlí, jako bych chtěl vykopnout zamčený dveře. To zábradlí se vymrští stranou, a jak se vrací, praští ho do ramene. Na chvílku ho to zastaví, ale rychle se vzpamatuje, svázanýma rukama se odstrčí od sloupku a pokračuje dolů. Tou dobou jsem ale už těsně za ním, dost blízko na to, abych ho kopnul do beder. Nemůže nic dělat, letí dolů hlavou napřed. Dopadne na podlahu pod schody, celej pokroucenej.

Devět

Nijak se neospravedlňuju.

Zvednu ten kolečkový kufr, kterej jsem našel v Zukoově ložnici, strčím ho do kufru mého Volva Cross County a zabouchnu dveře. Pak přejdu ke dveřím řidiče, položím batoh na sedadlo spolujezdce a ten pytel s penězma hodím pod něj. Vzpomenu si na jejich auto – na to, kterým ten kluk musel přijet. Rozhlídnu se a vidím ho zaparkovaný u obrubníku opodál.

„Do prdele.“

Netrvá dlouho, než si v hlavě projdu všechny možný scénáře. Když tu to auto nechám, nijak mě to neohrozí. Dám poldům jejich espézetku. Až se sem konečně dostanou a s trochou štěstí seberou Zuka a jeho bandu, Zuko si bude myslet, že Andrés zdrhnul. Jestli Zuka seberou, dostane nějakýho obhájce a poldové jim budou muset dát seznam věcí, který v tom domě našli. Zuko si bude myslet, že Andrés šlohl ten koks, jednu z pistolí a všechny prachy, protože tyhle věci na seznamu nebudou. Anebo když Zuka nezatknou, bude si nejspíš myslet, že je Andrés pod zámkem a že všechno sebrali poldové. Nikdy se nedoví, že to tak nebylo. Tak jako tak budu z obliga.

Toho auta se nemůžu zbavit. Andrése se na druhou stranu zbavit musím. Nemůžu si dovolit, aby si ty drogy spojovali se mnou, protože ti hoši za ně někomu dluží pěkně balík, a já nechci, aby po mě ten

někdo šel. Mý jméno se koneckonců objeví v policejní zprávě. Přece jen jsem tu holku zachránil, i když to nebylo úplně úmyslný.

Nasednu do auta a zapnu telefon. Jsem si jistej, že mám spoustu zmeškanejch hovorů od Leslie a od bůhvíkoho jinýho. Není to až tak strašný, jak jsem si myslel. Je jich jen osm. Sedm z nich je od Leslie a jeden z čísla, který podle předčísli patří washingtonský policii.

Nejdřív zavolám Leslie. Zvedne to po prvním zazvonění.

„So to, sakra, mělo být, Frankie?“

„Mám pro tebe ty informace.“

„Pořád tu je policie. Pár detektivů z Fairfaxu je na cestě. Každou chvíli by měli přijet rodiče té dívky. Měl bys být tady, tak kde, sakra, jsi?“

„Řekni, až budeš mít tužku a papír.“

„Jestli máš jakékoli informace, které se týkají té dívky, měl bys je dát přímo policii, ne mně.“

„Kdo tam s tebou je?“

„Neznám je. Jsou z Oddělení pro mládež a rodinu. Od případů s mladistvými se snažím držet co nejdál.“

„Tak mi dej detektiva, kterej vypadá, že má nejmíň zkušeností.“

„Dostals mě do pěkný šlamastiky, Frankie,“ povzdechne si. Úplně ji vidím, jak to říká. „Chvilku počkej.“ Slyším ránu, jako by sluchátkem telefonu praštila do desky stolu. O chvilku pozdějš se ozve:

„Tady detektiv Davidson.“ Davidsona znám. Je to dobrej polda, dobrej chlap. Pracuje sakra tvrdě.

„Jak to jde, Scotte? Tady Frank Marr.“

„Jo, vím. Tvoje nová šéfka mě informovala.“

„Není to moje šéfka. Sem tam pro ni pracuju na nějakých případech, protože čtyřicet procent platu, co dostávám od oddělení, fakt nestačí.“

„Tohle je jeden z těch případů?“

„Ne, na tomhle nepracuju pro Leslie.“

„Potřebuju, abys sem přišel, Frankie. Musíš nám dát všechny informace, které máš.“

„Jasně, ale bude to až za pár hodin. Teď jsem mimo DC.“ Než stihne odpovědět, zopakuju znova: „Řekni, až budeš mít tužku a papír.“

„Počkej chvílku,“ zamumlá a slyším nějaký šustění, „můžeš.“ Nadiktuju mu adresu toho domku na Kenyon Street a espézetku a popis toho auta.

„Byl jsem tam asi před tři čtvrtě hodinou,“ řeknu, ale nezmíním se, že jsem tam to auto viděl. „Nikdo tam nebyl. Nedivil bych se, kdybyste tam našli nějaký drogy. To aspoň tvrdil jeden z mejch spolehlivejch zdrojů.“

Ujistil jsem se, že tam nějaký drogy najdou. Ten crack a heroin, co tam měli, jsem nechal pod postelí. Stejně by mi k ničemu nebyly. S tím svinstvem nechci mít nic společného. Zajímá mě dobrej koks, možná tráva a nějaký pilulky. Nechci si tím svinstvem začít přivydělávat. Trochu jsem to tam porovnal, než jsem odešel, aby to nevypadalo, že se tam někdo porval. Nechal jsem jim tam i malej dáreček – do nočního stolku jsem vrátil tu osmatřicítku. Tipnul bych si, že ji spojí s nějakou tou přestřelkou.

„Možná byste na ten zátah měli vzít i Lunu a McGuira. Vezmou si ty drogy na starost, jestli se s tím nechcete otravovat.“

„Na jakým případě to, sakra, pracuješ, Franku?“

„Moc dobře víš, že o tom mluvit nemůžu. Nemusím snad ale zdůrazňovat, že to vodtam dostalo tu holku, ne?“

„Díky bohu za to. Tak jako tak si ale musíme promluvit. Brzo.“

„Rozumím. Ten zátah ale musíte udělat co nejdřív. Pošlete tam pár jednotek v civilu, ať to tam zatím hlídaj. A abych nezapomněl, mám informace, že můžou bejt ozbrojený.“